

■ ລາຍງານນະໂຍບາຍໂດຍຫຍໍ້ ■

ການຄົ້ນຄົ້ນກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ໃນຂະແໜງ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ: ບົດບາດຂອງ ສປ ຈີນ ຢູ່ໃນຂົງເຂດແມ່ນ້ຳຂອງ

ສປ ຈີນ ໄດ້ພະຍາຍາມພັດທະນາຕົນເອງ ໃຫ້ກາຍເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຢູ່ໃນໂລກ. ເສດຖະກິດ ຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ, ຊຶ່ງໄປພ້ອມໆກັບການພັດທະນາ ດັ່ງກ່າວ ສປ ຈີນ ຍັງມີຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຢາກໃຫ້ການສະໜອງ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ມີລາຄາບໍ່ແພງ, ເປັນໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ໝັ້ນຄົງ, ທັງນີ້ ກໍເພື່ອຢາກເຮັດໃຫ້ການລົງທຶນໂດຍກົງ ຂອງ ສປ ຈີນ ໄປສູ່ບັນດາທະວີບອາຟຣິກາ ແລະ ອະເມຣິກາລາຕິນ ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ຢ່າງວ່ອງໄວ. ເບື້ອງຫຼັງຂອງການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງສາຍພົວພັນ ຂອງ ສປ ຈີນ ກັບບັນດາປະເທດທີ່ໃຫ້ການສະໜອງ ທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ມີການຮວມຕົວກັນ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ທັງຢູ່ໃນລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ໃນໂລກ. ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ຢາກໃຫ້ພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງໂລກ ໄດ້ມີການພົວພັນຫຼາຍຢ່າງຂຶ້ນ ໃນການຈັດລະບົບຕ່ອງໂສ້ ມູນຄ່າທັງໝົດທີ່ພົວພັນກັນ. ລະບົບເສດຖະກິດຂອງໂລກ ດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນເຊື່ອມສານກັບບັນດາ ປະເທດທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການຮ່ວມມື ແລະ ພັດທະນາເສດຖະກິດ (OECD), ຊຶ່ງເປັນຜູ້ບໍລິໂພກ ຫຼື ຊົມໃຊ້ຜະລິດຕະພັນລາຍໃຫຍ່ຂອງໂລກ ຮ່ວມກັບບັນດາປະເທດ ທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳ ຊຶ່ງເປັນທັງຜູ້ສະໜອງ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ຜູ້ຜະລິດ ເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ຄວາມສຳພັນດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນ ໂດຍບັນດາປະເທດ ທີ່ເປັນຜູ້ປຸງແຕ່ງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໃຫ້ກາຍເປັນສິນຄ້າ ທີ່ບໍ່ມີລາຄາແພງ ເພື່ອສົ່ງອອກ ແລະ ຂາຍຢູ່ໃນຕະຫຼາດ ຂອງບັນດາປະເທດທີ່ເປັນສະມາຊິກ ຂອງອົງການຮ່ວມມື ແລະ ພັດທະນາທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ຊຶ່ງໃນໄລຍະທົດສະວັດ ຫຼື ຮອບສິບປີຜ່ານມາ, ສປ ຈີນ ແມ່ນເປັນຜູ້ທຳການຜະລິດ ລາຍໃຫຍ່ຂອງໂລກ.

ໃນໄລຍະຫົກເດືອນ ຕົ້ນປີ 2005, ບັນດາບໍລິສັດຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ໄປລົງທຶນ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ໃນມູນຄ່າທັງໝົດ 4.1 ຕື້ໂດລາ, ຊຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນເກືອບ 250% ຖ້າສົມທຽບໃສ່ປີຜ່ານມາ. ໃນປີ 2005 ການໄປລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຂອງ ສປ ຈີນ ໂດຍສະເພາະ ບັນດາວິສະຫະກິດ ທີ່ບໍ່ແມ່ນທຸລະກິດ ທາງ

ດ້ານການເງິນ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 20% ຖ້າທຽບໃສ່ປີ 2004 ທີ່ມີມູນຄ່າເຖິງ 12.3 ຕື້ໂດລາ. ຢູ່ໃນໄລຍະ 3 ໂຕມາດທຳອິດຂອງປີ 2006 ການລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຂອງ ສປ ຈີນ ມີມູນຄ່າເຖິງ 14.1 ຕື້ໂດລາ, ຊຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນ 80% ໃນແຕ່ລະປີ ແລະ ຄາດວ່າ ການໄປລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດທັງໝົດ ຈະມີມູນຄ່າເຖິງ 16 ຕື້ໂດລາ ເມື່ອຮອດໄລຍະທ້າຍຂອງປີ. ຍ້ອນວ່າ ອຸດສາຫະກຳຂອງ ສປ ຈີນ ມີການຂະຫຍາຍຕົວໄວ ແລະ ມີຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ພາຍໃນປະເທດຈຳກັດ, ຈຶ່ງເຫັນວ່າ ບໍ່ເປັນສິ່ງແປກປະຫຼາດ ທີ່ຂະແໜງການບໍ່ແຮ່ ແລະ ພະລັງງານ ໄດ້ກາຍເປັນຂະແໜງການທີ່ສຳຄັນໃນການລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດ ໂດຍກົງ ຂອງ ສປ ຈີນ, ອົງການຄ້າປະກັນ ແລະ ໃຫ້ສິນເຊື່ອການສົ່ງອອກ ຂອງ ສປ ຈີນ, ໂດຍສະເພາະ ທະນາຄານສົ່ງອອກ ແລະ ນຳເຂົ້າ ຂອງ ສປ ຈີນ (China Exim Bank) ແລະ ສະຖາບັນສົ່ງເສີມການສົ່ງອອກ ຊີໂນຊິວ (Sinosure), ໄດ້ມີບົດບາດສຳຄັນ ໃນການເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວ່ອງໄວ ຂອງທຸລະກິດການຄ້າ ແລະ ຂອງການຄົ້ນຄົ້ນ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດ ຕອນໃຕ້ ຂອງ ສປ ຈີນ. ໃນປີ 2005 China Exim Bank ໄດ້ມີການອະນຸມັດເງິນກູ້ ໃນມູນຄ່າ 158.6 ຕື້ຢວນ (ປະມານ 20 ຕື້ໂດລາ). ທະນາຄານ ດັ່ງກ່າວໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ໃນປີ 1994 ເປັນຕົ້ນມາເທົ່ານັ້ນ, ຊຶ່ງເປັນສະຖາບັນທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວ ຈົນກາຍເປັນນຶ່ງ ໃນອົງການສົ່ງອອກສິນເຊື່ອ ລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຢູ່ໃນໂລກ.

ສ່ວນນຶ່ງ ທີ່ເປັນຜົນສະແດງກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການ ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ ຂອງ ສປ ຈີນ, ສຳລັບຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດນັ້ນ ຄື: ລາຄາສິນຄ້າ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ທົ່ວໂລກ. ການລົງທຶນຢູ່ໃນຂົງເຂດອຸດສາຫະກຳ ເຊັ່ນ ການຂຸດຄົ້ນ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊຶ່ງກ່ອນໜ້ານີ້ ເປັນຂະແໜງການທີ່ຖືກຫ້າມ ແຕ່ປະຈຸບັນ ແມ່ນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ໃນປີ 2002, ສປ ຈີນ ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ບໍລິໂພກ ຫຼື ຜູ້ຊື້ທອງລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຂອງໂລກ ແລະ ໃນປະຈຸບັນ ຈີນ ກໍເປັນນຶ່ງ ຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ ຫຼື ຜູ້ຊື້ ມໍລະກົດ (Alumina), ສັງກະສີ (Zinc) ແລະ ນິກເກີລ (Nickel) ລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດ

ຂອງໂລກ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ໃນປີ 2002 ສປ ຈີນ ຍັງກາຍເປັນຜູ້ບໍລິໂພກຢາງພາລາທຳມະຊາດ ລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຂອງໂລກ ກາຍໜ້າສະຫະລັດອາເມລິກາ ຢູ່ໃນລະດັບ 3.4 ລ້ານໂຕນ ຫຼື 18.2% ຂອງການຊົມໃຊ້ ຂອງໂລກ. ຄວາມຕ້ອງການຢາງພາລາທຳມະຊາດ ຂອງ ສປ ຈີນ ຄາດວ່າ ຈະມີເຖິງ 11.5 ລ້ານໂຕນ ຕໍ່ ປີ ໃນປີ 2020, ປະມານ 30% ຂອງການຜະລິດທັງໝົດ ຂອງໂລກ. ການເພີ່ມຂຶ້ນດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນມັນໄດ້ພົວພັນໂດຍກົງ ກັບຄວາມຕ້ອງການຂະຫຍາຍຕົວ ທາງດ້ານຍານພາຫະນະ ຂອງ ສປ ຈີນ, ຊຶ່ງຄາດວ່າ ຈະມີເຖິງ 200 ລ້ານຄັນ ໃນປີ 2020.

ຍຸດທະສາດໃນການອອກໄປລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດຂອງ ສປ ຈີນ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຕົນ

ສາຍພົວພັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຂອງ ສປ ຈີນ ກັບບັນດາປະເທດໃນທົ່ວໂລກ ແມ່ນໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງໄວວາ. ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະຫ້າປີ ສະໄໝທີສິບ (2001-2005) ຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ມີການກຳນົດຍຸດທະສາດຂຶ້ນ ເພື່ອນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຂອງຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ໄດ້ດີຂຶ້ນ, ສ້າງຕັ້ງພື້ນຖານ ໃນການສະໜອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ແມ່ນລວມມີທັງນ້ຳມັນ ແລະ ອາຍແກດທຳມະຊາດ, ຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ຂອງການນຳເຂົ້ານ້ຳມັນ, ສ້າງຕັ້ງນະໂຍບາຍສຳຮອງນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ ແລະ ນະໂຍບາຍບູລະນະຮັກສາຄວາມໝັ້ນຄົງ ຫຼື ຄຳປະກັນພະລັງງານແຫ່ງຊາດ. ຕັ້ງແຕ່ປີ 2004 ເປັນຕົ້ນມາ ຍຸດທະສາດ ຂອງ ສປ ຈີນ ໃນການອອກໄປລົງທຶນຢູ່ແຫ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກ ແມ່ນມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ທັງຢູ່ໃນລະດັບພາກພື້ນ ຫຼື ຢູ່ໃນລະດັບໂລກ ເພື່ອກະຕຸກຊຸກຍູ້ການໄປລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ໂດຍມີການຖົມຊຸມ ໃຫ້ແກ່ບັນດາບໍລິສັດ ຂອງ ສປ ຈີນ ທີ່ໄປລົງທຶນຢູ່ໃນຂະແໜງ ຊັບພະຍາກອນ ທຳມະຊາດ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ຍຸດທະສາດ ແລະ ຄວາມຄິດລິເລີ່ມ ດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ລະບຸໄວ້ຢູ່ໃນບົດແນະນຳກ່ຽວກັບ ການໄປລົງທຶນໂດຍກົງ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ໂດຍບັນດາປະເທດ ແລະ ບັນດາຂະແໜງການລົງທຶນຕ່າງໆ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ແມ່ນລວມມີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບລາຍຊື່ ຂອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆ, ໂອກາດ ແລະ ສະ

ພາບແວດລ້ອມໃນການລົງທຶນ, ຄະນະຜູ້ແທນຂັ້ນສູງ ຂອງລັດຖະບານກາງ ຢູ່ແຂວງໃດນຶ່ງ ແລະ ເທດສະບານ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ຂອງການຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມເຂັ້ມຫງວດຂອງການຄວບຄຸມແລກປ່ຽນຕ່າງປະເທດ ສຳລັບລົງທຶນ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ລັດຖະບານ ຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອພັດທະນະໂຍບາຍ ແລະ ຂໍ້ແນະນຳຕ່າງໆ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງດູແລການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການລົງທຶນໂດຍກົງ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ເຖິງວ່າວຽກງານດັ່ງກ່າວນີ້ ກຳລັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນພັດທະນາ, ແຕ່ມັນມີທ່າແຮງທີ່ສຳຄັນສຳລັບການແກ້ໄຂ ແລະ ການຫຼຸດຜ່ອນຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕ່າງໆ ທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ ຢູ່ໃນໄລຍະການລົງທຶນ ເຂົ້າໃນໂຄງການທີ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວງ່າຍເຊັ່ນ: ໂຄງການໄຟຟ້ານຳຕົກ, ໂຄງການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ແລະ ໂຄງການປູກໄມ້ ຂະໜາດໃຫຍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງມີຄວາມທ້າທາຍຫຼາຍດ້ານ ທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນບົດແນະນຳ ກ່ຽວກັບການໄປລົງທຶນ ຢູ່ຕ່າງປະເທດຂອງ ສປ ຈີນ ຊຶ່ງໄດ້ລະບຸວ່າ ບໍລິສັດ ຂອງ ສປ ຈີນ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ຂອງບັນດາປະເທດທີ່ຕົນໄປດຳເນີນກິດຈະການ. ໃນກໍລະນີ ຢູ່ ເຂດພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ, ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ວ່າ ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາບໍລິສັດ ຂອງ ສປ ຈີນ ຈຶ່ງດຳເນີນກິດຈະການ ໂດຍບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ພວກເຂົາຈະປະຕິບັດ ຄ້າຍຄືກັນກັບບັນດາບໍລິສັດພາຍໃນ ຂອງປະເທດນັ້ນໆ. ໃນເມື່ອເວລາມີເລື່ອງພົວພັນເຖິງລະບຽບການກ່ຽວກັບປ່າໄມ້ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມ, ຊຶ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຮັດການປັບປຸງອັນໃດເລີຍ ໃນເວລາດຳເນີນທຸລະກິດ. ການແກ້ໄຂບົດແນະນຳ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຕ້ອງມີການກຳນົດວ່າ ຖ້າບໍລິສັດ ຂອງ ສປ ຈີນ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍພາຍໃນ ຂອງປະເທດເຈົ້າພາບ ແມ່ນຈະບໍ່ສະເພາະແຕ່ ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍຂອງປະເທດເຈົ້າພາບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຈະຖືວ່າເປັນການລະເມີດກົດໝາຍຂອງ ສປ ຈີນ ເຊັ່ນກັນ.

ຍຸດທະສາດ ຂອງ ສປ ຈີນ ໃນເຂດພາກພື້ນ ແມ່ນ້ຳຂອງ

ສາຍພົວພັນຂອງ ສປ ຈີນ ກັບສາມປະເທດ ໃນເຂດພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ຄື: ຣາຊະອານາຈັກ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ ແມ່ນມີການພັດທະນາໄວ ແລະ ມີ

ຄວາມສະລັບຊັບຊ້ອນ. ໃນດ້ານນີ້ ສາຍພົວພັນດັ່ງກ່າວ ບໍ່ຖືວ່າ ເປັນສາຍພົວພັນທີ່ດີເລີດ ສະເໝີໄປເລີຍ. ປະເດັນ ເລື້ອງຊາຍແດນ ແລະ ເຂດແດນທະເລ ໄດ້ຖືກແກ້ໄຂແບບ ສັນຕິວິທີ ໂດຍຜ່ານການຕໍ່ລອງຜົນປະໂຫຍດ ທາງດ້ານ ເສດຖະກິດ. ຄວາມໃກ້ຄຽງ ຂອງບັນດາປະເທດ ດັ່ງກ່າວ ນີ້ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມງ່າຍດາຍໃນການຄ້າຂາຍ ຫຼັງຈາກມີ ການປັບປຸງໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ທາງດ້ານ ຂົວ-ທາງ ຊຶ່ງສາ ມາດເຊື່ອມຕໍ່ກັບຕົວເມືອງໃຫຍ່ຕ່າງໆ ຢູ່ໃນເຂດນີ້ ແລະ ຊາຍແດນລະຫວ່າງປະເທດ ໄດ້ຖືກເປີດ ເພື່ອທຸລະກິດ ໂດຍຜ່ານດ່ານສາກົນ.

ການໃຫ້ຄຳພັນສັນຍາ ໃນອະນາຄົດ ຈະເປັນການເພີ່ມການ ຮ່ວມມືທາງດ້ານເສດຖະກິດ ໂດຍຜ່ານກອບສັນຍາອາຊຽນ ກັບ ສປ ຈີນ ກ່ຽວກັບການຄ້າເສລີ ຊຶ່ງຈະມີການເປີດກວ້າງ ການຄ້າຂາຍ ແລະ ການລົງທຶນເສລີຫຼາຍຂຶ້ນ ລະຫວ່າງ ສອງຝ່າຍ ໃນຊຸມປີຕໍ່ໜ້າ. ພາຍໃຕ້ແຜນງານ ຂອງ ສັນຍາ ກ່ຽວກັບການເປີດການຄ້າເສລີ ລະຫວ່າງ ສອງຝ່າຍ ແມ່ນ ຈະມີການຍົກເວັ້ນພາສີ ຜະລິດຕະພັນ ທາງດ້ານກະສິກຳ ທີ່ບໍ່ທັນຜ່ານການປຸງແຕ່ງ 600 ລາຍການ. ໃນເດືອນມັງ ກອນ 2006. ການລົງທຶນທີ່ສຳຄັນ ຂອງ ສປ ຈີນ ຢູ່ໃນ ອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ແມ່ນໄດ້ມີການປັບປຸງຂຶ້ນ ໃນ ການລົງທຶນ ເຂົ້າໃນຂະແໜງການຂົນສົ່ງ, ຊຶ່ງສ່ວນນຶ່ງ ແມ່ນ ຜ່ານທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ໂຄງການເສັ້ນທາງເຊື່ອມ ຕໍ່ດ້ານເສດຖະກິດ ເຊິ່ງລວມເອົາລະບົບເສັ້ນທາງທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ ບັນດາປະເທດ ໃນອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ຄື: ສສ ຫວຽດ ນາມ, ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ມຽນມາ ແລະ ແຂວງຢູນນານ ຂອງ ສປ ຈີນ. ການເຊື່ອມຕໍ່ດ້ານເສດຖະ ກິດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຈະຖືກຂະຫຍາຍກວ້າງອອກ ໂດຍຜ່ານ ການເຊື່ອມຕໍ່ລະບົບສາຍສົ່ງໄຟຟ້າໃນລະດັບພາກພື້ນແລະ ເສັ້ນທາງລົດໄຟ ຈາກຄຸນໝິງ ຫາ ສິງກະໂປ ເຊິ່ງມີການສະ ໜອງທຶນສ່ວນນຶ່ງ ໂດຍຜ່ານ ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ເພື່ອການ ພັດທະນາ ແລະ ການລົງທຶນ ຈາກ ສປ ຈີນ. ສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ ສາມາດເຮັດໃຫ້ ສປ ຈີນ ສ້າງສາຍພົວພັນແບບສອງຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍ ທີ່ເຂັ້ມແຂງ ໂດຍຜ່ານ ການລົງທຶນການຄ້າ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ໃຫ້ແກ່ບັນດາປະເທດ ທີ່ຢູ່ທາງໃຕ້ ຂອງ ສປ ຈີນ ແລະ ສາມາດປົກປ້ອງອິດທິພົນ ຈາກຕາເວັນ ຕົກ ໂດຍການຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ໃນເຂດຊາຍແດນ ຂອງຕົນ ໂດຍຜ່ານ ສາຍພົວພັນທີ່ເປັນມິດທີ່ດີ.

ໃນຊຸມປີຜ່ານມາ, ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດ ນາມ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມີທ່າອ່ຽງສອງດ້ານ ທີ່ມີລັກສະນະ ຂັດແຍ່ງກັນ. ດ້ານທີ່ນຶ່ງ ແມ່ນການຖອນການຊ່ວຍເຫຼືອ ສ່ວນນຶ່ງຂອງອົງການການເງິນສາກົນເຊັ່ນ: ທະນາຄານໂລກ ແລະ ທະນາຄານພັດທະນາອາຊີ ເຊິ່ງມີຄວາມລັ່ງເລໃຈ ໃນ ການລົງທຶນເຂົ້າໃນ ໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ເປັນບັນຫາ ໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ. ໃນຊຸມປີຜ່ານມາ ສະຖາບັນການເງິນສາກົນ ໄດ້ມີການພັດທະນາ ມາດຕະ ຖານສາກົນ ແລະ ວິທີການທີ່ດີເລີດ ສຳລັບການລົງທຶນ ເຂົ້າໃນບັນດາໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ມີຜົນກະທົບທາງ ດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ: ໂຄງການໄຟ ພ້ານຳຕົກ, ໂຄງການບໍ່ແຮ່ ແລະ ໂຄງການກະສິກຳຂະໜາດ ໃຫຍ່. ຊຶ່ງມາດຕະຖານດັ່ງກ່າວເຫຼົ່ານັ້ນ ສ່ວນຫຼາຍຈະຖືກ ຕຳນິວິຈານ ໂດຍ ລັດຖະບານ ປະເທດເຈົ້າພາບ ຢູ່ສະເໝີ ວ່າ ເປັນມາດຕະຖານທີ່ຮັດກຸມ ຫຼື ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ເກີນໄປໂພດ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາ ຈຳນວນຫຼາຍປີ ກ່ອນທີ່ໂຄງການ ຈະໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ ຫຼື ອະນຸມັດ. ການຂາດຊ່ວງການລົງທຶນ ຢູ່ໃນຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວນີ້ ເຮັດໃຫ້ສະຖາບັນການເງິນ ຂອງ ທະວີບອາຊີ ເລີ່ມເຂົ້າມາ ແທນຫຼາຍຂຶ້ນ ເທື່ອລະກ້າວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ສະຖາບັນການ ເງິນໃໝ່ ເຊັ່ນ ບໍລິສັດຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ປຽບ ທາງດ້ານສະ ພາບແວດລ້ອມການລົງທຶນ ແລະ ສປ ຈີນ ມີຄວາມຕ້ອງ ການຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການຊຸດຄົ້ນ ຢູ່ບັນດາປະເທດທີ່ໃກ້ຄຽງ ເຫຼົ່ານີ້.

ໃນປະຈຸບັນ ທະນາຄານ ແລະ ບໍລິສັດລົງທຶນ ຂອງ ສປ ຈີນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກບັງຄັບ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕະຖານດຽວ ກັນເທື່ອ ຢູ່ໃນບັນດາວຽກງານທີ່ຕົນໄປລົງທຶນ ຢູ່ຕ່າງປະ ເທດ, ເຖິງ ແມ່ນວ່າ ບໍລິສັດເຫຼົ່ານັ້ນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປະຕິບັດ ໄປຕາມມາດຕະຖານ ຢູ່ໃນປະເທດຂອງຕົນກໍຕາມ. ສປ ຈີນ ຈະນຳເອົາການລົງທຶນ ທີ່ມີລັກສະນະແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອສະເໜີຕໍ່ປະເທດໃດນຶ່ງ ເຊັ່ນ: ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດ ຕາມມາດຕະຖານກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ, ປະຊາທິປະໄຕ, ລະບຽບການ ກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຕ່ ເປັນການລົງທຶນ ທີ່ສ້າງຂຶ້ນບົນສາຍພົວພັນ ແລະ ການຮ່ວມ ມືແບບເພື່ອນມິດ. ນອກຈາກນັ້ນ ສປ ຈີນ ຍັງຖືວ່າ ເປັນ ແຫຼ່ງວັດທະນາທຳ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ໂດຍການສ້າງ ມິດຕະພາບໄປທົ່ວພາກພື້ນ, ໂດຍເປັນການຂະຫຍາຍວຽກ ງານທາງດ້ານທຸລະກິດ ແບບຜ່ານສາຍພົວພັນ ເພື່ອນມິດ. ຕົວຢ່າງ ລັດຖະບານ ຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບ

ສະໜູນກ່ຽວກັບ ການກໍ່ສ້າງຕຶກອາຄານທີ່ສຳຄັນ ທາງດ້ານ ວັດທະນາທຳ ຢູ່ບັນດາ ປະເທດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຫວຽດນາມທຳ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ຫ້ອງການ ຂອງ ສະພາລັດທະມົນຕີ ຢູ່ ປະເທດກຳປູເຈຍ.

ແຕ່ວ່າ ບົດບາດຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ ໃນລັກສະນະ ແຕກຕ່າງກັນ ຢູ່ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ ແລະ ຢູ່ໃນລະດັບຊັ້ນຄົນກໍ່ເຊັນດຽວກັນ. ຄຳຖາມ ກ່ຽວກັບເຊື້ອຊາດຈີນ ແມ່ນມີຄວາມສະລັບຊັບ ຊ້ອນແລະ ເປັນບັນຫາທີ່ລະອຽດອ່ອນ, ມີປະຊາຊົນຈຳນວນ ຫຼາຍລ້ານຄົນ ທີ່ເກີດ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຢູ່ໃນສາມປະເທດ ລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ອ້າງຕົນວ່າ ເປັນເຊື້ອຊາດຈີນ. ຢູ່ໃນ ສສ ຫວຽດນາມ, ປະຊາຊົນໄດ້ມີຄວາມຊົງຈຳວ່າ ໃນປະຫວັດ ສາດຜ່ານມາ ຕົນເອງເຄີຍເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ຂອງ ຈີນ. ລັດ ຖະບານ ແຫ່ງປະເທດກຳປູເຈຍ ຍືນດີຮັບເອົາອິດທິພົນ ແລະ ຫົນຮອນ ຂອງ ຈີນ, ແຕ່ປະຊາຊົນ ມີຄວາມເປັນຫວ່າງ ກ່ຽວ ກັບເຄື່ອນໄຫວໄພ່ຳ ແລະ ໂຄງການລົງທຶນຕ່າງໆ ຂອງ ສປ ຈີນ. ຄວາມແຕກຕ່າງ ໃນທັດສະນະລະຫວ່າງ ຜູ້ນຳ ແລະ ປະຊາ ຊົນ ທ້ອງຖິ່ນ ກ່ຽວກັບການເພີ່ມຂຶ້ນ ຂອງອິດທິພົນ ຂອງ ສປ ຈີນ ແມ່ນມີຄວາມທ້າທາຍ ສຳລັບຜູ້ນຳ ຂອງ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ. ໃນເວລາທີ່ອົງການຈັດຕັ້ງ ທາງດ້ານສັງຄົມ ໄດ້ມີການເກີດ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນ, ປະຊາຊົນໄດ້ລິເລີ່ມມີ ແນວຄິດຕ້ານການລົງທຶນ ຂອງ ຈີນ ເຊັ່ນ: ກໍລະນີ ຢູ່ ເກາະ Spratly ເປັນເຂດທີ່ມີຄວາມ ຮັ່ງມີດ້ານນ້ຳມັນ ຢູ່ເຂດທະເລຈີນໃຕ້. ຢູ່ ສປປ ລາວ ຊຶ່ງຍັງ ບໍ່ມີການຈັດຕັ້ງສັງຄົມທີ່ເປັນທາງການ ຖືວ່າຍັງບໍ່ທັນມີການ ຮຽກຮ້ອງ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານການຫຼັງໄຫຼເຂົ້າມາ ຂອງຄົນຈີນ ພ້ອມ ກັບການລົງທຶນ ຂອງ ຈີນ. ແຕ່ວ່າ ໄດ້ມີການສະແດງອອກ ເຖິງຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໄຍ ຕໍ່ການສະເໜີ ກໍ່ສ້າງເມືອງຈີນ ຢູ່ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ເຊິ່ງໄດ້ມີການລະບຸ ຢູ່ໃນໜັງສືພິມ ແລະ ຂ່າວສານ ທາງອິນເຕີເນັດຕ່າງໆ.

ບົດບາດ ຂອງ ສປ ຈີນ ຢູ່ໃນຂະແໜງການເງິນ ແລະ ການຄ້າ ໃນ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ

ຢູ່ໃນເຂດພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ມີອິດທິພົນທີ່ ສຳຄັນ ຢູ່ໃນວຽກງານການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນ ແບບສອງ

ຝ່າຍ ໃນເວລາດຽວກັນ ກໍ່ກາຍເປັນຄູ່ແຂ່ງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ຢູ່ ໃນຕະຫຼາດໂລກ ແລະ ການລົງທຶນຢູ່ໃນບັນດາປະເທດ ທາງພາກໃຕ້ ຂອງ ສປ ຈີນ. ສປ ຈີນ ສາມາດຜະລິດສິນຄ້າ ໄດ້ເກືອບເຄິ່ງນຶ່ງຂອງຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຂອງເຂດ ອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ແລະ 1/3 ຂອງການສົ່ງອອກໃນພາກພື້ນນີ້. ໃນເວລາທີ່ ສປ ຈີນ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ ແຂ່ງຂັນກັນຍາດແຍ່ງການລົງທຶນ ໂດຍກົງ ຂອງຕ່າງປະເທດ ແລະ ຕະຫຼາດຢູ່ໃນໂລກ, ສປ ຈີນ ຍັງກາຍເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານ ທາງດ້ານການຄ້າ ໃນລະ ດັບນຳໜ້າ ຂອງ ສສ ຫວຽດນາມ. ນອກຈາກນັ້ນ ສປ ຈີນ ຍັງ ເປັນຜູ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ກຳປູເຈຍ ອີກດ້ວຍ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອພັດທະນາຢ່າງເປັນທາງການ

ລັດຖະບານຂອງ ສປ ຈີນ ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສຳຄັນ ໃນການພັດທະນາ ຕໍ່ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ, ຊຶ່ງສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ສຳຄັນໃດໆ ຕິດພັນ ແລະ ເຊື່ອມສານເຂົ້າກັບການແລກປ່ຽນ ແລະ ສະ ຫັບສະໜູນທາງດ້ານວັດທະນະທຳ. ຊຶ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອ ດັ່ງ ກ່າວນັ້ນ ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຖ້າທຽບ ໃສ່ກັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນຜູ້ອື່ນໆ. ການຊ່ວຍ ເຫຼືອເຂົ້າໃນການພັດທະນາ ຂອງ ສປ ຈີນ ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ບໍ່ໄດ້ຕິດພັນກັບອຸດສາຫະກຳປ່າໄມ້, ໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ ແລະ ຂະແໜງການບໍ່ແຮ່, ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ແມ່ນຕິດພັນກັບ ການຂົນສົ່ງ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ສາທາລະນະສຸກ, ການ ສຶກສາ, ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ການກໍ່ ສ້າງ (ສະໜາມກີລາ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ການກໍ່ສ້າງຕຶກ ລັດຖະບານຄົບວົງຈອນ). ຢູ່ໃນບັນດາ 3 ປະເທດນີ້, ມີ ແຕ່ປະເທດກຳປູເຈຍ ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ລັດຖະບານ ສປ ຈີນ ໄດ້ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ໃຫ້ແກ່ໂຄງການພັດທະນາໄຟຟ້ານ້ຳ ຕົກ.

ລະບົບໂຄງສ້າງທາງດ້ານການຄ້າຂອງສປຈີນຮ່ວມກັບ ບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ - ການນຳເຂົ້າ ຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສົ່ງອອກ ສິນຄ້າອຸດສາຫະກຳປຽງແຕ່ງ

ລະບົບໂຄງສ້າງທາງດ້ານການຄ້າ ຂອງ ສປ ຈີນ ຮ່ວມກັບ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ ໃນປະຈຸບັນ,

ການນຳເຂົ້າຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ການສົ່ງອອກສິນຄ້າອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຕ່າງໆນັ້ນ ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນບໍລິສັດຈີນ ເປັນຜູ້ຄອບງຳທັງໝົດ. ຊຶ່ງສິນຄ້າທີ່ບັນດາສາມປະເທດ ໃນເຂດລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ສົ່ງອອກໃຫ້ ສປປ ຈີນ ໃນອັດຕາຫຼາຍກວ່າ 90% ນັ້ນ ແມ່ນສິນຄ້າກະສິກຳ ແລະ ວັດຖຸດິບ. ໂຄງສ້າງທາງດ້ານການຄ້າດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບໂຄງສ້າງທາງດ້ານການຄ້າ ລະຫວ່າງ ສປປ ຈີນ ກັບບາງປະເທດ ໃນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ເຊັ່ນ: ມາເລເຊຍ, ຟິລິບປິນ ແລະ ໄທ ຊຶ່ງໂຄງສ້າງທາງດ້ານການຄ້າ ກັບປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນມີລັກສະນະສົມບູນ ຄົບວົງຈອນຫຼາຍກວ່າ ແລະ ການສົ່ງອອກສິນຄ້າໄປ ສປປ ຈີນ ແມ່ນສຸມໃສ່ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ທີ່ໜ້ອຍກວ່າ. ເຖິງວ່າ ຄວາມສຳຄັນຂອງການລົງທຶນ ແລະ ການຄ້າກັບ ສປປ ຈີນ ຢູ່ໃນບັນດາສາມປະເທດ ນີ້ ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ສິນຄ້າທີ່ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ຂາຍໃຫ້ບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ທາງພາກເໜືອ ແມ່ນເປັນສິນຄ້າ ຈາກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງທີ່ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ຈັດຊື້ ຫຼື ນຳເຂົ້າ ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນປະເພດສິນຄ້າເຕັກໂນໂລຊີ, ກົນຈັກ ແລະ ສິນຄ້າບໍລິໂພກ, ຊຶ່ງສ່ວນຫຼາຍມີຄຸນນະພາບຕ່ຳ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສິນຄ້າເຫຼົ່ານັ້ນ ກໍຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົມໃຊ້, ໂດຍສະເພາະ ຜູ້ທຸກຍາກ ຢູ່ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ ມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຢູ່.

ການຄ້າຂາຍສິນຄ້າທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ (ຫຼື ບໍ່ຖືກກົດໝາຍ) ແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກວ້າງຂວາງ ຢູ່ໃນ 3 ປະເທດໃນເຂດລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ. ຕົວຢ່າງ: ພະນັກງານຂອງລັດ ຢູ່ປະເທດຫວຽດນາມຈຳນວນນຶ່ງ ໄດ້ລະບຸວ່າ ການສົ່ງອອກຖ່ານຫີນ ແລະ ຢາງພາລາ ໄປ ສປປ ຈີນ ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນແບບບໍ່ຜ່ານຂັ້ນຕອນ ຂອງທາງການ, ບໍ່ໄດ້ມີການຈ່າຍຄ່າພາສີໃຫ້ແກ່ລັດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີການບັນທຶກກ່ຽວກັບ ຈຳນວນຫົວໜ່ວຍ (ໂຕນ) ແລະ ມູນຄ່າລາຄາ ຂອງສິນຄ້າທີ່ສົ່ງອອກ. ຢູ່ພາກເໜືອ ຂອງ ສປປ ລາວ ໄດ້ມີການຮັບຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງວ່າ ບັນດາບໍລິສັດທີ່ມາຈາກ ສປປ ຈີນ ໄດ້ມີການສ້າງຕັ້ງການດຳເນີນກິດຈະການແບບບໍ່ຜ່ານຂັ້ນຕອນຂອງທາງການ ເຊັ່ນ: ການປູກອ້ອຍ, ມັນຕົ້ນ, ສາລີ ແລະ ໄມ້ທ່ອນ, ຊຶ່ງທັງໝົດສິນຄ້າທີ່ກ່າວນັ້ນ ໄດ້ຂົນສົ່ງຜ່ານຊາຍແດນ. ຢູ່ບາງພາກຂອງປະເທດກຳປູເຈຍ ໄດ້ມີການລົງໄສ, ແຕ່ບໍ່ທັນໄດ້ມີການຍັ້ງຍືນ ຢ່າງເປັນທາງການເທື່ອ ວ່າ: ບໍລິສັດ ຂອງ ສປປ ຈີນ

ຈຳນວນນຶ່ງ ໄດ້ມີການຄ້າຂາຍໄມ້ທ່ອນ, ຄຳ ແລະ ແຮ່ທາດອື່ນໆ ແບບບໍ່ຜ່ານຂັ້ນຕອນຂອງທາງການ ເພື່ອສົ່ງໄປຂາຍໃນຕະຫຼາດປະເທດຈີນ.

ຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານຫຼັກການ ລະຫວ່າງສາມປະເທດ ໂດຍອີງໃສ່ສາຍພົວພັນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ກັບ ສປປ ຈີນ ແມ່ນເປັນຄວາມສຳພັນທີ່ສຳຄັນຂອງການລົງທຶນ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຕ່າງປະເທດ, ຢູ່ໃນຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳກະສິກຳ, ໄຟຟ້ານຳຕົກ ແລະ ບໍ່ແຮ່. ໂດຍສະເພາະ ຢູ່ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ ແລະ ສປປ ລາວ, ປະເທດ ສປປ ຈີນ ແມ່ນລົງທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ແຕ່ທາງກົງກັນຂ້າມ ຢູ່ ສສ ຫວຽດນາມ, ສປປ ຈີນ ເປັນຜູ້ລົງທຶນລາຍໃຫຍ່ ອັນດັບທີ 15 ແລະ ການລົງທຶນເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນໄດ້ລົງທຶນ ຢູ່ໃນຂະແໜງການບໍ່ແຮ່ເທົ່ານັ້ນ. ຫວຽດນາມ ເອງກໍເປັນຜູ້ນຳໜ້າໃນການລົງທຶນ ຢູ່ໃນຂະແໜງການໄຟຟ້ານຳຕົກ ແລະ ບໍ່ແຮ່ ທັງຢູ່ໃນປະເທດ, ຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ກຳປູເຈຍ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ມີປະສິບການ ໃນການປູກຢາງພາລາ ແບບຂະຫຍາຍພື້ນທີ່. ນອກຈາກຈະລົງທຶນ ຢູ່ 2 ປະເທດ ທີ່ກ່າວນັ້ນແລ້ວ ສສ ຫວຽດນາມ ຍັງໄດ້ໄປລົງທຶນ ຢູ່ໃນ ບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງເຊັ່ນກັນຕື່ມອີກ. ສຳລັບ ສສ ຫວຽດນາມ ການຄ້າຂາຍກັບ ສປປ ຈີນ ຖືວ່າເປັນເພື່ອນຮ່ວມຄ້າຂາຍລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນຂະແໜງການທີ່ສຳຄັນ ຢູ່ໃນສາມຂະແໜງການ ທີ່ໄດ້ມີການສຳຫຼວດຄັ້ງນີ້.

ການລົງທຶນ ຂອງ ສປປ ຈີນ ເຂົ້າໃນອຸດສາຫະກຳກະສິກຳ, ໄຟຟ້ານຳຕົກ ແລະ ບໍ່ແຮ່

ຂະແໜງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຢູ່ສາມປະເທດເຂດລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ ຖືວ່າເປັນຂະແໜງການ ທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພັດທະນາ. ແຕ່ວ່າ ການທີ່ມີກລົງທຶນລາຍໃຫຍ່ ຂອງ ສປປ ຈີນ ໄດ້ມາລົງທຶນ ຢູ່ໃນສາມຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວນີ້ ພ້ອມດຽວກັນ ຕະຫຼາດໃຫຍ່ນີ້ ຈະນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງທີ່ສຳຄັນ ໂດຍສະເພາະ ທາງດ້ານພູມິທັດ ແລະ ທາງດ້ານສັງຄົມ ຂອງຂົງເຂດນີ້. ລັດວິສາຫະກິດຂອງ ສປປ ຈີນ ຈະກາຍເປັນຜູ້ລົງທຶນຕົ້ນຕໍ ຢູ່ໃນ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມ ແລະ ຈະເປັນຜູ້ລົງທຶນ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໃນການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ. ຕົວຢ່າງ ບໍລິສັດ China Nonferrous Metals International Mining Co. Ltd. (CNMIC) ໄດ້ມີການລົງທຶນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນການຂຸດຄົ້ນທອງ ຢູ່ ສສ

ຫວຽດນາມ ແລະ ຊຸດຄົ້ນບັອກຊິດຢູ່ສປປລາວ. ບໍລິສັດ Chalco (ບໍລິສັດຊຸດຄົ້ນອາລຸຍມິນຽມ ຂອງ ສປ ຈີນ) ໄດ້ຮ່ວມທຸລະກິດກັບບໍລິສັດ ຂອງປະເທດໄທ ແລະ ຂອງ ສປປ ລາວ ໃນການດຳເນີນ ການປະເມີນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງໂຄງການຊຸດຄົ້ນບັອກຊິດ ຢູ່ໃນເຂດດຽວກັນ ກັບບໍລິສັດ CNMIC ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ຍັງມີການລົງທຶນຢູ່ ສສ ຫວຽດນາມ ເຊັ່ນກັນ. ບໍລິສັດ Sinohydro, ເປັນບໍລິສັດກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າ ຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຢູ່ໃນ ສປ ຈີນ ໄດ້ມີການສະເໜີໂຄງການໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ ຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ກຳປູເຈຍ. ບໍລິສັດ China Southern Power Grid ໄດ້ມີການດຳເນີນທຸລະກິດ ຫຼື ຊອກຫາໂອກາດ ໃນການລົງທຶນ ຢູ່ໃນສາມປະເທດນີ້.

ເຖິງວ່າ ຈະມີທ່າແຮງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຢູ່ໃນຂະແໜງໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ, ຊຶ່ງເປັນຂະແໜງການ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມີການລົງທຶນທີ່ແທ້ຈິງຫຼາຍເທື່ອ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ ກຳປູເຈຍ, ສປ ຈີນ ແມ່ນໄດ້ເຂົ້າມາລົງທຶນຮ່ວມ ປະມານ 21 ໂຄງການແລ້ວ ໃນຂະແໜງການໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ ໃນນາມຜູ້ລົງທຶນ ຫຼື ຜູ້ພັດທະນາ. ໂຄງການສ່ວນໃຫຍ່ ຂອງ ສປ ຈີນ ແມ່ນຖືກອອກແບບ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໂດຍບໍລິສັດ ຂອງ ສປ ຈີນ ແລະ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານການເງິນ ໂດຍ China Exim Bank ແລະ Sinosure, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ສະໜອງທຶນສ່ວນໃຫຍ່ ໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຂອງ ສປ ຈີນ. ໃນປະຈຸບັນ, ພາລະບົດບາດ ຂອງສປ ຈີນ ໃນຂະແໜງການໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ ຢູ່ ສສ ຫວຽດນາມ ແມ່ນຂ້ອນຂ້າງບໍ່ສຳຄັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີການຮ່ວມທຶນກັນລະຫວ່າງ ສອງປະເທດ. ໃນຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວ, ໂດຍສະເພາະ ໂຄງການໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໂດຍບໍລິສັດ ຂອງ ສສ ຫວຽດນາມເອງ, ຊຶ່ງໃນເມື່ອກ່ອນແມ່ນບໍລິສັດຂອງຫວຽດນາມ ເປັນຜູ້ດຳເນີນການ, ແຕ່ໃນນັ້ນ ສປ ຈີນ ເປັນຜູ້ສະໜອງ ຈັກປັນໄຟຟ້າ ແລະ ອຸປະກອນອື່ນໆ ສຳລັບໂຄງການໄຟຟ້າຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ. ໃນປະຈຸບັນ ສສ ຫວຽດນາມ ໄດ້ນຳເຂົ້າໄຟຟ້າ 200 MW ຈາກພາກໃຕ້ຂອງ ສປ ຈີນ. ການນຳເຂົ້າໄຟຟ້າດັ່ງກ່າວນີ້ ຄິດວ່າ ຈະນຳເຂົ້າເພີ່ມຂຶ້ນຕື່ມ ເນື່ອງຈາກວ່າ ຫວຽດນາມ ມີການວາງແຜນນຳເຂົ້າໄຟຟ້າ ເຖິງ 2,000 MW ໃນປີ 2015.

ໃນປະຈຸບັນ ການຊຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ ເປັນການຊຸດຄົ້ນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ນຳໃຊ້ແຮງງານຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ແຕ່ວ່າ ໃນ ສປປ ລາວ, ຢູ່ຕາມເຂດພູພຽງບໍລິເວນ ແລະ ເຂດພູສູງ ພາກກາງ ຂອງ ສສ ຫວຽດນາມ, ສປ ຈີນ ໄດ້ເລີ່ມລົງທຶນເຂົ້າໃນການສຳຫຼວດເນື້ອທີ່ດິນ ເພື່ອຊຸດຄົ້ນທາດບັອກຊິດ ສຳລັບຜະລິດອາລຸຍມິນຽມສິ່ງອອກໄປ ສປ ຈີນ ເພື່ອສະໜອງວັດຖຸດິບ ໃຫ້ແກ່ທຸລະກິດການກໍ່ສ້າງ, ການຂົນສົ່ງ ແລະ ອຸດສາຫະກຳຫຸ້ມຫໍ່ ທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໄວວາ ຢູ່ໃນ ສປ ຈີນ. ການລົງທຶນ ເຂົ້າໃນຂະແໜງການບໍ່ແຮ່ ແລະ/ຫຼື ການສົ່ງອອກແຮ່ທາດ ຢູ່ໃນບັນດາສາມປະເທດດັ່ງກ່າວນີ້ ໃນນັ້ນ ລວມມີ ຄຳ, ທອງ, ເຫຼັກ, ສັງກະສີ ແລະ ຖ່ານຫີນ. ໄດ້ມີການຄາດຄະເນວ່າ ສປ ຈີນ ຈະຍັງສືບຕໍ່ ເປັນຕະຫຼາດໃຫຍ່ ແລະ ຜູ້ລົງທຶນລາຍສຳຄັນ ຢູ່ໃນຂະແໜງການບໍ່ແຮ່ ຢູ່ໃນພາກພື້ນດັ່ງກ່າວນີ້ຕື່ມອີກ.

ຈີນເຖິງໄລຍະປະຈຸບັນ, ການຜະລິດກະສິກຳ ຢູ່ກຳປູເຈຍ ແລະ ສປປ ລາວ ສ່ວນຫຼວງຫຼາຍແລ້ວ ແມ່ນຜະລິດເພື່ອການຊົມໃຊ້ ຫຼື ເປັນສະບຽງອາຫານພາຍໃນຄົວເຮືອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ທຳການຜະລິດທີ່ໃຊ້ປັດໄຈນຳເຂົ້າ ແລະ ຜະລິດແບບກະເສດສຸມເທື່ອ, ຊຶ່ງການຜະລິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໝົດສະໄໝແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ສປ ຈີນຈຶ່ງໄດ້ສະໜອງແຫຼ່ງທຶນ ສຳລັບການລົງທຶນ ຢູ່ໃນຂະແໜງກະສິກຳ ຢູ່ໃນສອງປະເທດດັ່ງກ່າວນີ້. ສິນຄ້າທາງກະສິກຳ ເຊັ່ນ: ມັນຕົ້ນ, ອ້ອຍ, ສາລີ, ນ້ຳມັນປາມ, ໝາກມ່ວງຫິມະພານ, ໄມ້ວິກ ແລະ ອື່ນໆ ແມ່ນເປັນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການລົງທຶນ ຂອງ ສປ ຈີນ. ຢ່າງໜ້ອຍແມ່ນຢູ່ໃນນຶ່ງປະເທດ ໃນບັນດາສາມປະເທດເຂດລຸ່ມ ແມ່ນ້ຳຂອງ. ສປ ຈີນ ແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການຢາງພາລາທຳມະຊາດເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ດັ່ງຕົວຢ່າງ: ພາໃຫ້ມີການຫັນປ່ຽນເນື້ອທີ່ດິນ ຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ທາງພາກໃຕ້ຂອງ ຈີນ ເພື່ອທຳການຜະລິດ ຫຼື ປູກຢາງພາລາ. ສປ ຈີນ ເປັນຜູ້ລົງທຶນລາຍໃຫຍ່ ໃນການຜະລິດຢາງພາລາ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ລົງທຶນ ຢູ່ ກຳປູເຈຍ ສ່ວນໃດສ່ວນນຶ່ງ (ໜ້ອຍ) ກໍຕາມ ແລະ ຢູ່ໃນຫວຽດນາມ ມີໜ້ອຍກໍຕາມ ແຕ່ ສປ ຈີນ ຍັງເປັນຕະຫຼາດຕົ້ນຕໍ ສຳລັບການສົ່ງອອກຢາງພາລາ ຂອງ ສສ ຫວຽດນາມຢູ່.

ການລົງທຶນ ຂອງ ສປ ຈີນ ທີ່ກ້າວໄປສູ່ຄວາມຍືນຍົງທາງດ້ານສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ

ສປ ຈີນ ໄດ້ເພີ່ມທະວີບົດບາດ ແລະ ເພີ່ມການເຂົ້າມາລົງທຶນ ຢູ່ໃນ 3 ປະເທດ ລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງ, ຊຶ່ງພາໃຫ້ມີການສ້າງໂອກາດໃໝ່

ໂດຍຜ່ານການຮ່ວມມື ຢູ່ໃນລະດັບພາກພື້ນ, ການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນໂດຍກົງ ຂອງຕ່າງປະເທດ. ໂອກາດໃໝ່ດັ່ງກ່າວນີ້ ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນບົດບາດສໍາຄັນ ໃນການສ້າງລາຍຮັບ ສໍາລັບບາງປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ຢູ່ອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ແລະ ສາມາດສ້າງສາຍພົວພັນໃຫ້ແໜ້ນແຟ້ນ ກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງ ໃນລະດັບພາກພື້ນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສາຍພົວພັນກັບ ສປ ຈີນ ແລະ ກັບບັນດາປະເທດ ທີ່ ສປ ຈີນ ໄດ້ໄປລົງທຶນ. ແຕ່ຄວາມຕ້ອງການ ການລົງທຶນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນບັນດາປະເທດດັ່ງກ່າວນີ້, ເຮັດໃຫ້ຊາຍແດນ ທີ່ບໍ່ມີການຄຸ້ມຄອງ ທີ່ຮັດກຸມນັ້ນ ສາມາດເອື້ອອໍານວຍໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າ ແລະ ຄົນ ໂດຍບໍ່ຜ່ານຂັ້ນຕອນທາງການ ແລະ ຂໍ້ຈໍາກັດ ທາງດ້ານຄວາມສາມາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ຂອງທ້ອງຖິ່ນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ລະບຽບກົດໝາຍ ຢູ່ໃນບັນດາປະເທດດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ສ້າງຄວາມສ່ຽງທີ່ຫຼວງຫຼາຍ ຕໍ່ຄວາມຄາດຫວັງ ໃນໂອກາດດຶງດູດການລົງທຶນ ຂອງບັນດາປະເທດ ດັ່ງກ່າວນີ້. ຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມນັ້ນ ສາມາດແປຄວາມໝາຍເປັນຜົນກະທົບທີ່ສໍາຄັນ ຕໍ່ລະບົບສາຍນໍ້າ, ລະບົບນິເວດ, ທີ່ດິນກະສິກໍາ ແລະ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ.

ສປ ຈີນ ໄດ້ເລີ່ມພະຍາມປັບປຸງຊື່ສຽງ ໃນການລົງທຶນຂອງຕົນ ໃນລະດັບສາກົນ ໂດຍສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາຂອງຕົນ ໃນການນໍາໃຊ້ວິທີການທີ່ດີເລີດ ຢູ່ໃນລະດັບສາກົນ ເຊັ່ນ: Equator Principles ສໍາລັບຂະແໜງທະນາຄານ, ຍຸດທະສາດການມີສ່ວນຮ່ວມ ຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການປ່ອຍສິນເຊື້ອ ໃຫ້ແກ່ທຸລະກິດທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ. ແຕ່ວ່າ ບໍລິສັດ ຂອງ ສປ ຈີນ ສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເປັນບໍລິສັດຂອງລັດນັ້ນ ທີ່ດໍາເນີນວຽກງານ ຢູ່ໃນຂະແໜງບໍ່ແຮ່ ແລະ ໄຟຟ້ານໍ້າຕົກ ແມ່ນຍັງສືບຕໍ່ດໍາເນີນກິດຈະການ ໂດຍບໍ່ມີການເອົາໃຈໃສ່ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ໃນປະຈຸບັນ ສປ ຈີນ ມີໂອກາດໃນການກາຍເປັນຜູ້ນໍາໜ້າໃນການລົງທຶນທີ່ເອົາ

ໃຈໃສ່ ຕໍ່ບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ດ້ວຍການຕິດຕາມກວດກາຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ຕໍ່ການລົງທຶນຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ປັບປຸງລະບຽບການກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ແລະ ຮັບຮອງເອົາວິທີການປະຕິບັດທີ່ດີເລີດ ໃນລະດັບສາກົນ ຂອງຕົນ. ແຕ່ວ່າ ບໍ່ຄວນອີງໃສ່ສະເພາະ ສປ ຈີນ ເທົ່ານັ້ນ ໃນການປັບປຸງວຽກງານ. ສປ ຈີນ ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ດໍາເນີນການ ຮ່ວມກັບລັດຖະບານ ຂອງບັນດາປະເທດ ທີ່ບໍລິສັດຂອງຕົນ ໄປດໍາເນີນທຸລະກິດຢູ່ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ສະໜອງ ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ ສາມາດປັບປຸງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຂອງຕົນ ໂດຍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງສູນເສຍ ການລົງທຶນໄປ.

ບົດລາຍງານຫຍໍ້ ທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ດັ່ງກ່າວນີ້ ເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງ ຂອງໂຄງການສຶກສາ ຄົ້ນຄວ້າ ໂດຍອີງໃສ່ຫົວຂໍ້ວ່າ “ການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ຕໍ່ ສປ ຈີນ ໃນນາມເປັນເຈົ້າການ ຢູ່ໃນເຂດພາກພື້ນແມ່ນໍ້າຂອງ”, ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຮ່ວມກັນ ໂດຍ Heinrich Böll Stiftung, WWF ແລະ ສະຖາບັນສາກົນ ເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ. ໂຄງການດັ່ງກ່າວ ມີເປົ້າໝາຍເພື່ອ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນບົດບາດ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຂອງ ສປ ຈີນ ຢູ່ ສສ ຫວຽດນາມ, ສປປ ລາວ ແລະ ກໍາປູເຈຍ ທັງເປັນພື້ນຖານ ສໍາລັບການປຶກສາຫາລືແບບສ້າງສັນ ລະຫວ່າງ ຜູ້ຕັດສິນບັນຫາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນ ຢູ່ໃນ ສປ ຈີນ ແລະ ບັນດາປະເທດແມ່ນໍ້າຂອງ. ເອກະສານ ສະບັບດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ສັງລວມຜົນຂອງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ຂອງໂຄງການ. ບັນຊີເອກະສານອ້າງອີງ ສໍາລັບການສັງລວມເນື້ອໃນບົດລາຍງານ ດັ່ງກ່າວນີ້ ສາມາດເບິ່ງໄດ້ ຢູ່ທີ່: www.Boell-southeastasia.org ແລະ www.tradeknowledgenetwork.net

